

Korona i kjærlighetens tid; gjør Erna og regjeringen det rette?

Det vet vi sannsynligvis ikke før det har gått ett år eller mer, men ville du ha gjort noe annerledes?

Erna har etter mitt syn stått fjellstøtt og fremstår som den landsmoderen hun er, men begynner hun å «vakle» og/eller skifte strategi?

Vi mennesker har siden artenes opprinnelse opplevd og overlevd pandemier, kriger, naturkatastrofer og andre kriser. Vi er kjappe på foten, tilpasningsdyktige, oppfinnsomme og med stor overlevelsessevne.

Koronaviruset, eller SARS-Cov-2, som det heter på fagspråket – populært kalt; covid-19, føyer seg inn i en lang rekke av virus som har truet menneskeheten

Nå har forskere funnet ut at covid-19 i sin art (smittefare og dødelighet) minner om viruset som herjet i verden under og etter første verdenskrig (den såkalte spanskesyken), som kjennetegnes av en forholdsvis høy smittefare kombinert med forholdsvis lav dødelighet. En fandenivoldsk kombinasjon, for da er det mange av oss som går rundt som potensielle «smittebomber».

Da er det annerledes med Ebola, der dødeligheten er så høy at man ikke lurer på om man er smittet, der man stort sett blir lagt inn på sykehus. Det grusomme og fryktede Ebola-viruset tok livet av 8 000 mennesker.

Spanskesyken tok livet av mellom 50 – 100 millioner mennesker. Det ønsker vi selvsagt ikke at skal gjenta seg!

Det har versert to ulike strategier for nedkjemping av covid-19 – flokkimmunitet eller unngå smittespredning. De aller fleste land har ikke turt noe annet enn å unngå smittespredning (isolasjons- og karantenemodellen) – den samme strategien man etter hvert brukte ved spanskesyken. Alternativet, flokkimmunitet, er for dette lumske viruset adskillig mer risikabelt fordi; man ikke vet hvor mange som tåler viruset (altså overlevelsesgraden) og man ikke vet om viruset vil mutere og komme tilbake i en tøffere versjon (da er kanskje alt fånyttet).

Og husk; en nasjonalstats viktigste oppgave er å beskytte sine innbyggere – koste hva det koste vil. Noe annet ville vært uanstendig og uansvarlig.

Norge valgte følgelig isolasjonsmodellen, og etter en litt treg start stengte regjeringen ned det norske samfunnet den 12. mars 2020, som innebar så å si total nedstenging og tilnærmet «unntakstilstander. I samme slengen vedtok stortinget en unntakslov (forskrifter med hjemmel i koronaloven), som gav regjeringen mer handlingsrom. Videre vedtok stortinget mange forskjellige nasjonale tiltak – de fleste av økonomisk art, for å holde hjulene i gang.

Siden utbruddet har Norge hatt 210 dødsfall – de langt flest i Viken og Oslo, altså i tettbygde strøk. Antallet dødsfall/innbygger ligger så langt omtrent på gjennomsnittet i verden, men langt lavere enn land som Belgia, Spania, Storbritannia, Holland, Italia, og Sverige. Alle disse landene har ekstrem eller høy dødelighet. Dødelighet eller

overdødelighet er et sikkert og godt mål på hvorvidt man har lyktes på kort sikt. Norge har samme dødelighet nå som før pandemien, og det er et godt tegn.

Men, ikke siden krigens dager har vi hatt så mange arbeidsledige i Norge, og verre kan det bli.

Dobbelt ille for mange av oss; isolasjon og arbeidsledighet. Det er ikke rart at de aller fleste lengter tilbake til gode, gamle dager – altså tiden før korona-viruset begynte å herje, men bi litt; må vi fortsatt følge regjeringens råd?

Utålmodigheten begynte å bre seg og foreldre med hjemmeværende barn og arbeidsledige klaget sin nød.

Nå åpner samfunnet sakte, men sikkert opp. Barnehagene åpnet forrige mandag, og sist mandag åpnet barneskolenes trinn 1 til 4, og yrkesfaglig videregående, samt delvis åpning av høgskoler og universiteter.

Frisører, fysioterapeuter og andre en-til-en bransjer kunne også åpne dørene fra mandag 27. april, og fra 7. juni skal Oslo begynne å åpne øl-kranene igjen – øl-kranene som svenskene har holdt åpne hele tiden.

Så til kjernepunktet – regjeringen har valgt og holdt seg til en strategi om å slå ned viruset gjennom total nedstenging av samfunnet, og mange må lide under dette. Erna Solberg har manet til å holde motet oppe og bedt folk om å holde ut – for dette viruset gir seg ikke med det første.

Hvorfor begynner regjeringer å åpne opp?

Er det press fra utålmodige småbarnsforeldre, press fra arbeidsledige og/eller press fra alle småbedrifter som lider store økonomiske tap, eller en kombinasjon av det hele?

Hvorfor ikke holde seg til den opprinnelige strategien, men velge en litt annen plan?

- Teste flest mulig personer – også dem uten symptomer og ikke i risikogruppen for å kartlegge hvor det er mange smittede.
 - Deretter isolere eller innføre karantene for dem som er smittet
- Fortsatt holde det meste lukket i områder med stor smittefare, f.eks. Oslo, Viken, Rogaland, Hordaland osv.
- La alle kommuner uten påvist smitte åpne opp og leve tilnærmet normalt
- La alle kommuner uten påvist smitte under visse vilkår og med største aktsomhet utføre arbeid og tjenester i nabo-kommuner der det er påvist smitte
- Det offentlige har et stort etterslep på vedlikehold av veier, infrastruktur, vannledninger osv. Det står mange småbedrifter, håndverkere og entreprenører uten arbeid som mer enn gjerne vil utføre denne type arbeid
- Tillate flygninger til destinasjoner der smitteandelen er lav. Selvsagt må alle passasjerer i det minste feber testes før de går om bord
- Gå gjennom bransje for bransje for sakte, men sikkert åpen opp, men kanskje ikke prioritere bransjer der det er tett kontakt mellom mennesker

Dette er noen av mine ydmyke forslag til en meget dyktig Erna Solberg regjering, som etter mitt syn fram til nå har gjort det rette, men kanskje nå begynner å gi litt etter for et utålmodig folk.

Hold deg til din opprinnelige plan, Erna Solberg!